

Publicerad 2014-05-06 11:01 av lodjuret/seglare

Jag har inga persikor inlagda i en glasburk hemma, men jag har en liten förpackning med grädde att ta av endera dagen och göra någonting gott med, kanske för att hela ett hjärta eller två.

Allting går sönder

Är det inte brödrosten så är det luften som skärs med kniv och det vet man ju med luft att den är särdeles mycket mera sårbar än exempelvis hårdost. Skulle väl vara löskokta ägg då. Men det var inte för detta jag bad dig komma och lyssna till min monolog. Utan för att prata om att även om det finns bilverkstäder för bilars trasiga själar, det kan vara än mer dyrt att gå i terapi och prata om hur hjärtat gick sönder en kväll i villakvarteren, under den först så tysta måltiden då luften hade gått att skära med kniv utan särskild blodspillan. Sedan skrek plötsligt alla vid bordet och ord samt upprörda känslor for som knivar kors och tvärs över middagsbordet. Till och med hunden försökte få ett ord med i laget genom att plötsligt börja skälla. Först blev det då alldeles tyst. Det vill säga att människornas röster tystnade för att få höra vad jycken hade att förtälja. Tystnaden varade minst en akademisk minut. Strax därpå började någon, svårt att så här efteråt säga vem, att skratta och plötsligt som en slags flodvåg bröt en efter en ut i skratt och skrattet gick i vågor. Tills någon stötte till ett glas så vätskan i det, kan ha varit mjölk eller kanske öl, rann ut på den underbart fint broderade bordsduken. Då blev det plötsligt tyst igen. Det var precis som lugnet före stormen. Det var en tystnad som bara avbröts av pappas iordningställande efter den skedda olyckan. Det var en skräckens tystnad som inte tillät ens spår av eller försök till konversation. Det var en högst önskad tystnad. Den varade i flera minuter och det var som att det plötsligt blivit kallt i rummet. Sedan dalade kylan och kröp ner till golvet och försvann över tröskeln ut i hallen, där den slickade sina sår och tröstade sig med att kyla åtminstone mattan. Efter hand tinade luften upp då familjemedlemmarna trevande sökte stöd i att möta varandras blickar. Yngsta barnet tillät sig att klappa hunden och glömde plötsligt alldeles av sig, hur högtidligt det nyss var, hur hård och kall stämningen nyss varit. Hon fällde en replik till hunden, vilken villigt lät sig översköljas av plötsligt överkommen ömhet och så med ens var den onda förtrollningen bruten och de som satt och åt vågade sig åter på att försiktigt beträda möjligt minerad mark och upptäcka åter de stigar genom ödemarken som höll att beträda. Lugnet och friden var återställd och en trasig brödrost hade inte längre någon roll att spela.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren lodjuret/seglare med Poeter.se id #4809 innehar upphovsrätten